

L'acte d'ACTA

Durant la setmana que ens hem digerit, la fundació per a les idees i les arts, ACTA, va tenir l'oportuna iniciativa d'organitzar una acte a València, i junt amb la Reial Societat Econòmica Valenciana d'Amics del País es va començar a convidar una quanta gent als locals socials la Caixa d'Estalvis. I ben mirat, ja tocava. El motiu era presentació del quadern núm. 5 de la fundació, *Nosaltres (i) els valencians*, a càrrec dels càrrecs polítics **Vicent Soler**, vice-president de les Corts valencianes, i **Albert Viladot**, director del diari *Avui*. I la discussió, com un satèl·lit, girava a l'entorn de les relacions *inexistents* entre catalans i valencians. O entre catalans del nord i catalans del sud, com senzillament simplifacaria **Josep Guia**, un dels culpables, segons els de la taula, de les relacions elèctriques —electritzants— entre les tribus meridionals, que són les que tenen el problema.

Entrats en matèria, el clavari austríac **Vicent Soler**, que feia la impressió de patir alguna incomoditat amb si mateix —qui sap si per símptomes diagnosticats en el seu moment per **Freud**— va adoptar una actitud un punt insolent, un punt histèrica, perfectament estalviable. Ja sóc conscient que no es pot passar de la galàxia del PSAN a la del PSOE sense fer descompressió, sense que l'organisme en quede ressentit, però reivindicar-se per a la seua formació la totalitat de les consecucions polítiques, en l'apartat nacional dels valencians —que de rebot, a la manera estratègica de **Pompeu Fabra**, impliquen la reparació de les relacions amb Catalunya—, és un dispendi immoderat.

D'una banda, les relacions entre Catalunya i el País Valencià són tan importants per a l'equip intel·lectual del seu partit que el president **Joan Lerma**, amb la vènia, se'n va fotre de l'orgue i dels que el tocaven. Després d'haver anunciat

amb una certa insistència que el molt honorable presidiria l'acte, Lerma va trobar coartades de comissaria per tal de no personar-s'hi. I si compilem una miqueta les relacions entre les institucions de catalans i valencians, verificarem que són esquivades i sempre que han arribat a bon port ha estat o a instàncies civils o amb subterfugis plàstics. De fet, les administracions respectives han estat incapaces de cristal·litzar, conjuntament, res.

I de l'altra, el consolat del PSOE a València ha fet mans i mànegues per tal d'accentuar les diferències entre un costat i l'altre del riu de la Sènia. No serà necessari remuntar-se al seu paper en la redacció de l'Estarlux de Benicàssim ni a la seua inhibició davant la prosperitat dels agents anticatalanistes —on UCD sembla que va invertir un grapat de milions, les coses no són perquè sí—: hi ha accions més recents. El cas de la liquidació de TV3 al País Valencià, posem per cas. Sobretot, quan la recepció de TV3, que encara està en perill, havia aconse-

guit en aquest sentit més en dos mesos que el *nacionalisme possibilista* del PSOE en una dècada.

I a fi de comptes, a nivell civil, els nostres països no han deixat de mantenir relacions de tota classe d'una manera natural. Només has de mirar l'autopista, l'autobús *Mediterráneo* o qualsevol tren, en direcció València-Barcelona o viceversa. La societat civil, a pesar de les decisions polítiques. Come prima. Piu di prima, *Solerín*.

Emprius gira el timó

El club d'opinió Emprius acaba de complir 10 anys, com Pujol en el poder. I no és casualitat que bufen el ciri pels mateixos dies, perquè el club es va proclamar, si fa no fa, contra el molt honorable. La tònica durant aquesta dècada, si més no, ha estat la crítica sistemàtica i contundent a cada decisió adoptada pel president, però, de sobte, Emprius acaba d'efectuar una proclama contra el govern central. Es tracta de la seua disconformitat amb la decisió del govern central de fer de l'autovia de Mataró a Malgrat una autovia de peatge. Primer, perquè és una injustícia, i després, perquè incrementa la possibilitat d'establir greuges comparatius.

L'actitud és curiosa, després de la tradició que coneixíem. Sobre la variació del punt de mira, els rumors apunten cap a les conversacions que han encetat alguns grups d'Esquerra Socialista i d'UGT, encaminades a la refundació d'un partit amb molta *solera* en la història de Catalunya: el Moviment Socialista de Catalunya (MSC). Els MúSiCs, com eren coneguts en el seu temps. I ben mirat, tal i com està el negoci, no ens vindria gens malament una tocata.